

У Старом граду Котору, у организацији Српског пјевачког друштва Јединство 1839 Котор, Архиепископ цетињски, Митрополит црногорско-приморски Амфилохије одржао је бесједу поводом 170 година од штампања првог издања „Горског вијенца“ и представљања књиге „Свети митрополит Петар Други – житије, служба и акатист“.

„Докле њих имамо и поред њих смо, нема зиме за нас као народ... Воли нас Бог ипак, какви смо да смо. Чим нам је дао такве боговидце, тајновидце и пророке, има наде за нас. Биће нешто од нас, ако Бог да“, казао је митрополит.

„Оно што је Божије то је неуништиво. Неуништив је Ловћенски тајновидац“, поручио је јуче присутнима у цркви Светог Николе у Старом граду Архиепископ цетињски, Митрополит црногорско-приморски Амфилохије.

„У кам га затуцали, затварали у девет тамница, сада у овој тамници ловћенској, он ће увијек изнова васкрсавати и његов пророчки лик ће сијати. Управо тиме што је он личност заквашена силом Васкрсења Христа Васкрслога, не као идеје, него личности Христа што је понио крст. Богу да заблагодаримо што нам је подарио много великих људи. Али првенствено, ја бих рекао, што нам је подарио два пророка. Пророка Николаја, охридског, жичког и васељенског и пророка Петра ловћенскога тајновидца.

„Докле њих имамо и поред њих смо, нема зиме за нас као народ”, казао је митрополит Амфилохије.

Он је рекао да смо били на распећу и у временима ондашња два урагана, Првога и Другога свјетскога рата, али и данас у вријеме урагана који се сад „натопактовски” испртио над нама и који је угрозио жилу куцавицу нашега бића, Пећку патријаршију, Дечане и Косово и Метохију.

„Сви ти урагани су урагани који долазе и пролазе, али оно што је Божије, што је Христово, што је васкрсло, оно постаје неуништиво, не само за нас и у нама, него је то једина нада Европе. Све обезбоженије и све нечовјечније Европе. И не само Европе него и Америке и свеукупнога људскога друштва и човјечанства. Дакле, воли нас Бог ипак, какви смо да смо. Чим нам је дао такве боговидце, тајновидце и пророке, има наде за нас. Биће нешто од нас, ако Бог да”, казао је Митрополит Амфилохије.

Он је позвао присутне да 21. маја буду у Бару поред храма Светог Јована Владимира гдје је од 1974. до данас изграђена десета „ловћенска” црква.

Књижевник Будимир Дубак је подсјетио да је духовни отац младога Рада био његов стриц Свети Петар Цетињски. Он је постао његов први васпитач, учитељ и трајни духовни узор.

„Писац Житија митрополит Амфилохије нас уводи кроз даљи животни пут младог Радивоја. Долазак у манастир Савину је од огромног значаја за његов духовни развој. Постоји аутентично свједочанство попа Митра Васиљевића, које је записао његов унук П. Ђукић. Из времена када је код Јосифа Троповића у манастиру Савини млади Раде учио школу. Цитирам: „то бјеше још дијете, али порасло и веома наочито, питома израза, али за те године и необично озбиљна погледа. На основу тог казивања Иво Андрић је сачинио свој посљедњи прозни запис о Његошу, а написао их је 10, под насловом „Тренутак у Тополој”. Његош је привлачио погледе грађана док је пролазио кроз град. Било је уочљиво, каже Андрић, да је дечак леп и стасит и некако прерано зрео. Момак читав. Само ход му је био тежак и спор. Ето тако је наш Нобеловац видио младог Његоша, будућег трагичног јунака косовске мисли”, казао је између осталог Дубак, назначивши да митрополит Амфилохије у Житију усмјерава пажњу на утврђивање стајних тачака у животопису Светог Митрополита Петра Друга.

Поздравивши присутне у име домаћина, парох которски протојереј ставрофор Момчило Кривокапић казао је да је представљена једна невелике, а врло важне и велике књиге”- „Свети митрополит Петар Други Цетињски Пустинјак и Ловћенски Тајновидац житије, служба и акатист”.

„Његош је оспораван и хваљен, али никад до наших дана нико за њега није рекао да је геноцидан. Међутим, и то је доживио. Што би он био бољи од онога коме је пјевао „о преблаги тихи учитељу слатка ли је света бистра вода с источника Твога бесмртнога”, казао је Кривокапић, подсјетивши и да су и за Христа говорили све најгоре.

Додао је и да „они људи који су плитког ума и плитко мисле, не разумију Његоша”. „На крају он за њих није ни писао. Не би он био тајновидац да свако може да га разумије. Зато, не треба се чудити разнима који олако дају оцјене, па би им било најпаментије да ћуте”, казао је Кривокапић.

Присутни су били у прилици да цјеливају крст који је Његош пред саму своју смрт донио у претходницу цркве Светог Николе. Крст је преживио пожар у којем је претходна црква изгорела.

Аутор: Предраг Николић

Извор: Православна Митрополија Црногорско-Приморска; факти

(ИН4С)